

نمایندگان سبک خراسانی، رودکی و منوچهری، نمادی از شادابی ایرانیان و استمرار حیات زبان فارسی

کاظم کیایی فر

مدرس دانشگاه آزاد اسلامی واحد دزفول

چکیده

آنچه در این مقاله مورد بحث قرار گرفته تاثیر سبک خراسانی به خصوص تاثیر دوتن از بزرگ شاعران این سبک، رودکی و منوچهری در بیان امید واری و طراوت و شادابی ایرانیان و استمرار حیات زبان فارسی می باشد. استمرار شمیم شادابی ایرانی، حتی از پس حوادث و ناملایمات ویرانگر زندگی این مردم صبور، جریانی غالب و قابل توجه داشت. این روحیه، همان روحیه ای است که موجب حفظ زبان فارسی شد؛ همچنانکه عوامل بسیاری، گاه دور از ذهن و گاه متضاد با فرهنگ همچون اعتراض یعقوب لیث به شاعری که به زبان عربی مدحش کرده بود و یا اقدامات خاندان سامانی در ترجمه و اقدامات مثبت خانواده کاکویه در اصفهان که دستور دادند بسیاری از آثار پهلوی را به فارسی دری ترجمه کنند و ظهور و شعور بزرگمرد عرصه حماسه ایرانی، حکیم فردوسی، که شاهنامه اش، زیر بنای هویتی ایرانیان بود، همه اینها سبب اوج گرفتن زبان فارسی شد. در تمام دوره تسلط عرب، از ابتدا تا اواسط قرن سوم هجری، مردم در بخش های مختلف ایران، به لهجه های محلی تکلم می کرده اند و فرهنگ ایرانی تفرقه اقوام و اختلافات بین آنها را جبران کرده است. تمایل ایرانیان به وحدت ملی؛ به صورت یگانگی زبان و اندیشه در ادبیات فارسی جلوه گر گشت حتی "نظامی" با آنکه از مردم قفقاز بود و در حاشیه کشور؛ در سرزمینی جدا می زیست؛ جز این نمی اندیشد و ایران را دل زمین خطاب کرده است. حماسه و حماسه پردازی، روحیه غالب در چنین عصر پرماجرایی بود و سرانجام با قدرت گرفتن خاندان سامانی، که خانواده ای ایرانی و شاعر نواز بودند، آرامشی در مسیر فرهنگ پارسی پدید آمد و باعث ظهور بزرگ شاعرانی مانند ابوشکور بلخی، رودکی و دقیقی شد.

کلمات کلیدی: حیات زبان فارسی، شادابی ایرانیان، سبک خراسانی، رودکی، منوچهری